

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 106.502 van 13 mei 2002
in de zaak A. 95.359/XIV-3630.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat J.P. HANSSEN,
 kantoor houdende te 4040 HERSTAL,
 rue Charles Martel 7

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van vermeende XXX nationaliteiten en XXX origine, op 9 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 juni 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 juli 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 november 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die, loco advocaat J. HANSSEN, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. BRUYNINCKX, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 5 november 1999 en zich vluchteling verklaart op 8 november 1999; dat op 27 juni 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 12 juli 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van de rechten van verdediging;

Overwegende dat het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratief-rechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan; dat derhalve deze rechten niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat het middel niet ontvankelijk is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste onderdeel van het tweede middel een gebrek aan motivering aanvoert omdat de bestreden beslissing melding maakt van de vragen 45 en 46 van de vragenlijst van de dienst Vreemdelingenzaken terwijl deze vragenlijst niet als bijlage bij de beslissing is gevoegd, zodat dit deze paragraaf van de bestreden beslissing onbegrijpelijk en ongemotiveerd maakt;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd :

“De problemen die betrokkene aanhaalt ter ondersteuning van haar asielrelaas (haar ontslag in 1994, de politie die haar verbood zelf gebakken brood op de openbare markt te verkopen) zijn niet voldoende zwaarwichtig om te kunnen wijzen op een vermoeden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

In betrokkenes relaas zitten evenmin aanwijzingen waaruit duidelijk blijkt dat de oorzaak van de moord op haar vriend, gezocht dient te worden in het feit dat hij van XXX origine was. Bovendien blijkt nergens uit betrokkenes relaas dat zijzelf, na de moord op haar vriend, gevaar liep omwille van haar etnische origine. Wel blijkt uit haar relaas dat zij kon rekenen op de bescherming van haar overheid. Betrokkene verklaarde immers dat de politie na de moord op haar vriend wel degelijk met een onderzoek was

gestart. Zij verklaarde ook dat het onderzoek niets opleverde omdat de politie noch getuigen, noch verdachten kon aanbrengen, en dus niet omdat zij van XXX origine is.

Tot slot moet worden opgemerkt dat betrokkene in haar verklaringen (namelijk, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 45 en vraag 46) uitdrukkelijk stelde nooit slachtoffer te zijn geweest van een aanslag op haar lichamelijke integriteit, noch op een andere wijze te zijn geïntimideerd.”;

Overwegende dat de kritiek van verzoekende partij betrekking heeft op de hiervoor aangehaalde derde overweging; dat bij het onderzoek naar het afdoend karakter van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich; dat immers de motivering in haar geheel genomen, afdoende moet zijn; dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat uit de hiervoor aangehaalde beslissing niet duidelijk blijkt op grond van welke determinerende motieven de beslissing is genomen; dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de hiervoor hernomen motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht; dat overigens verzoekende partij deze motieven blijkt te kennen; dat zij immers in het tweede onderdeel van dit middel de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert wat maar kan worden geconstateerd als de motieven van de bestreden beslissing bekend zijn; dat het eerste onderdeel van het middel niet ontvankelijk is;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede onderdeel van het tweede middel stelt dat de bestreden beslissing is behept met een “erreur manifeste d’appréciation” doordat de XXX een minderheid vormen met eigen tradities die weinig plaats krijgt om zich te ontplooien tegenover een verscherpt XXX nationalisme; dat zij voorts stelt dat zij niet kan leven samen met haar moeder als alleenstaande wier vriend vermoord werd terwijl zij deel uitmaakt van een ethnische minderheid in een land waar het ethnisch nationalisme extreme vormen aanneemt;

Overwegende dat moet worden aangenomen dat de verzoekende partij met “erreur manifeste d’appréciation” doelt op een schending van het redelijkheidsbeginsel; dat zij zich echter beperkt tot algemeenheden, zonder een begin van bewijs voor te leggen; dat derhalve in de concrete context, de bestreden beslissing die besluit tot de kennelijke ongegrondheid van het dringend beroep op grond van de hiervoor aangehaalde niet-betwiste motieven, geen kennelijk onredelijke beslissing is; dat het tweede onderdeel van het middel niet gegrond is; dat het middel niet gegrond is,

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien mei tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.